

POSTANOWIENIE

Dnia 29 maja 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Lech Walentynowicz (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Grzegorz Misiurek

SSN Krzysztof Strzelczyk

w sprawie z powództwa "K." Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością

w likwidacji w W.

przeciwko "P." Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w S. i in. ,

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym

w Izbie Cywilnej w dniu 29 maja 2007 r.,

zażalenia strony powodowej na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...]

z dnia 31 stycznia 2007 r.,

1.) oddała zażalenie;

**2.) oddała wniosek pełnomocnika strony powodowej
o zasądzenie kosztów zastępstwa prawnego
ustanowionego z urzędu.**

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem z dnia 31 stycznia 2007 r. Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie strony powodowej na postanowienie z dnia 22 grudnia 2006 r. o odrzuceniu zażalenia. Przyczyną odrzucenia zażalenia było nieuiszczenie przy jego wnoszeniu opłaty podstawowej w kwocie 30 zł przez pełnomocnika strony powodowej zwolnionej od kosztów sądowych.

W zażaleniu do Sądu Najwyższego strona powodowa wniosła o uchylenie w całości zaskarżonego postanowienia, zarzucając - jak się wydaje - naruszenie art. 149 ust. 1 ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. Skarżąca podniosła, że była zwolniona od kosztów sądowych na mocy postanowienia Sądu Okręgowego w K. z dnia 4 listopada 2004 r. i w związku z tym nie ma obowiązku ich uiszczenia.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Podstawową zasadą prawa międzyczasowego w dziedzinie procesu cywilnego jest zasada bezpośredniego działania ustawy nowej. Zasada ta znajduje również zastosowanie w odniesieniu do przepisów ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz.U. Nr 167, poz. 1398 ze zm.), mających charakter przepisów prawa procesowego, która weszła w życie z dniem 2 marca 2006 r.

Istotny wyjątek od zasady bezpośredniego działania ustawy nowej przewidziany został w art. 149 ust. 1 powołanej ustawy. Przepis ten stanowi, że w sprawach wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy stosuje się, do czasu zakończenia postępowania w danej instancji, dotychczasowe przepisy o kosztach sądowych. Zakończenie postępowania w danej instancji w rozumieniu tego przepisu następuje z chwilą wydania orzeczenia kończącego merytorycznie lub niemerytorycznie postępowanie w sprawie w danej instancji (zob. postanowienie SN z 25 października 2006 r., III CZP 73/06, niepubl.).

Postępowanie apelacyjne w niniejszej sprawie zostało zakończone odrzuceniem apelacji strony powodowej w dniu 22 grudnia 2006 r. Od tego dnia w zakresie kosztów sądowych zastosowanie miała ustawa z dnia 28 lipca 2005 r.

o kosztach sądowych w sprawach cywilnych. W myśl art. 14 ust. 2 tej ustawy, opłatę podstawową pobiera się także od podlegających opłacie pism, o których mowa w art. 3 ust. 2 ustawy, wnoszonych przez stronę zwolnioną od kosztów sądowych, chyba że ustawa stanowi inaczej. Wśród pism wymienionych w art. 3 ust. 2 powołanej ustawy mieści się apelacja i zażalenie.

Jak wskazał Sąd Najwyższy w postanowieniach z dnia 30 maja 2006 r., I CZ 23/06 oraz w uchwale z dnia 21 listopada 2006 r. III CZP 109/06 (niepubl.) opłata podstawowa określona w art. 14 ust. 3 ustawy jest opłatą w wysokości stałej w rozumieniu art. 130² § 3 k.p.c. Oznacza to, że wniesienie przez adwokata lub radcę prawnego strony zwolnionej od kosztów sądowych środka odwoławczego bez uiszczenia opłaty podstawowej skutkuje odrzuceniem tego środka wprost, bez wzywania o uiszczenie tej opłaty (porównaj postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 października 2006 r. V CSK 325/06 nie publ.).

Pełnomocnik powodów składając zażalenie miał w świetle art. 130² § 3 k.p.c. obowiązek uiszczenia stosownej opłaty w wysokości przewidzianej w art. 14 ust. 3 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r., którego to obowiązku nie dopełnił.

Z podanych względów, na podstawie art. 398¹⁴ i art. 394¹ § 3 k.p.c., Sąd Najwyższy oddalił zażalenie.

Sąd Najwyższy oddalił wniosek o zasądzenie kosztów nieopłaconej pomocy prawnej radcy prawnemu ustanowionemu z urzędu. Pomoc prawna powinna być udzielana zgodnie z wymaganiami stawianymi profesjonalście. W niniejszej sprawie "pomoc prawna" udzielona stronie powodowej polegała na sporządzeniu i wniesieniu zażalenia nie spełniającego wymagań stawianych temu środkowi. W związku z tym brak przesłanek, by na podstawie § 15 i n. rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz.U. Nr 163, poz. 1349), przyznać zwrot tych kosztów (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 18 marca 1999 r., I CKN 1046/97 - Biuletyn SN 1999, nr 5, s. 10).